

Editat de Neverland SRL.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Neverland.

Copyright © 2022, Editura Neverland.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BOERESCU, DAN-SILVIU****Elena Lupescu, „Duduia“ cu părul de foc /**

Dan-Silviu Boerescu. - București : Neverland, 2022

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9602-20-1

929

Tehnoredactor: Liviu Perțea

Corector: Eugenia Oprea, Mihaela Dobre

Grafician: Andrei Constantinescu

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Dan-Silviu Boerescu

FEMEI FASCINANTE DIN ROMÂNIA

Elena Lupescu, „Duduia“ cu părul de foc

Docu-drame și mituri urbane controversate, însoțite de consemnări din presă și din alte surse legate de poveștile unei femei care, înrobindu-l efectiv pe Carol al II-lea, a dat peste cap istoria națională, precum și cele ale personajelor cu care s-a intersectat destinul ei

SUMAR

ROMEO ȘI JULIETA ÎNTR-UN EXIL PARIZIAN TEMPORAR	7
ALERTĂ MAXIMĂ: NUDURILE ELENEI LUPESCU AU APĂRUT PE PIAȚĂ!	
BIOGRAFIA ALTERNATIVĂ A UNEI CURTEZANE PROFESIONISTE	10
„ANTECEDENTELE“ AMOROASE ALE LUI CAROL: ZIZI LAMBRINO	14
PRINCIPESA ELENA A GRECIEI ȘI CALCULELE DINASTICE ALE REGINEI MARIA, „SOACRA BALCANILOR“.	
UN COPIL DE 5 ANI ȘI 8 LUNI PE TRON!	26
CINE ERA FEMEIA FATALĂ – „DUDUIA“ ELENA („DUȚA“, „MAGDA“) LUPESCU, EX-GRÜNBERG, EX-TÂMPEANU	33
IEȘIREA ÎN DECOR A UNUI PRINȚ ÎNDRĂGOSTIT:	
FUGA CU AMANTA ȘI RENUNȚAREA LA LINIA DINASTICĂ.....	38
CE POATE SĂ FACĂ REGELE ȘI CE ÎI ESTE INTERZIS FRATELUI REGELUI	43
ADEVĂRATA WALLIS SIMPSON	49
„CORABIA IUBIRII“: SENZUALITATE ÎN EXCES PE IAHTUL REGAL	51
PRINCIPESA ELENA ȘI IMPOSIBILA ÎMPĂCARE. DESPĂRȚIREA DE FACTO ȘI DE JURE DE CAROL.....	73
O CONJUNCTURĂ FAVORABILĂ REÎNTOARCERII ÎN ȚARĂ – RESTAURAȚIA „MARELUI STRĂJER“, DICTATURA CARLISTĂ ȘI EPOPEEA EROI-COMICĂ A UNIFORMEI REFUZATE DE NICOLAE IORGA.....	83
„DUDUIA“ IMPUNE CAMARILA REGALĂ, PE CARE O MANIPULEAZĂ DISCREȚIONAR	101
AVEREA CUPLULUI CAROL – ELENA LUPESCU ȘI „SCHIMBAREA LA FAȚĂ A BUCUREȘTILOR“	127
A TREIA „MATA HARI A ROMÂNIEI“: A AVUT „DUDUIA” CONT DESCHIS ÎN ELVEȚIA DE ABWEHR-UL LUI CANARIS?	142
TRISTUL DESTIN AL SOȚIEI ÎNȘELATE ȘI BATJOCORITE ÎN FEL ȘI CHIP	147

Romeo și Julieta într-un exil parizian temporar

„Cea mai mare suferință o are femeia atunci când iubește cu adevărat, însă împrejurările îi sunt vitrege. Am nenorocirea ca eu, Elena Lupescu, să trec în ochii întregii omeniri drept o metresă, ca multe altele, fără niciun fel de scrupul, o curtezană rafinată care a atras în mrejele ei pe principele moștenitor Carol, care, zăpăcit de mine, a renunțat la tronul său. M-am hotărât să scriu aceste rânduri în interesul sfânt al adevărului, în marele interes al justificării mele, ca și în propriul interes al prințului Carol“ – când, în 1928 apăreau, din teascurile tipografiei Reforma Socială, *Memoriile doamnei Elena Lupescu*, „după traducerea fidelă din ziarele americane“ (în realitate fiind, de fapt, vorba de publicația britanică *London Sunday News*), editorul cvasianonim proclama emfatic: „Credem că facem un real serviciu publicului redând aceste memorii într-o broșură ieftină ca cea de față“.

În introducerea volumașului, cea socotită de unii „Femeia Nefastă“ ținea să precizeze cu un aer justițiar: „Fapt cert este că Carol, născut principe de Coroană al României, trăiește împreună cu mine în exil, într-o mahala a Parisului, într-o modestă vilă din Neuilly. O serie interminabilă de dușmani, cărora nici prin gând nu le pot trece suferințele mele, îmi amărăsc zilele, fără niciun fel de scrupul. Mă numesc pretutindeni: *Magda Lupescu, evreica cu părul roșu*. Modestul nostru cămin l-au botezat: *Casa misterioasă a unei legături nepermise*. Ca și când toate acestea nu ar fi de ajuns pentru zdruncinarea liniștii mele, dușmanii mei mai cutează a spune că în căminul nostru se complotează împotriva intereselor României. Doamne! Doamne! Ce grozăvie! Carol și cu mine, acuzați că complotăm contra intereselor țării noastre! Am marea datorie să spulber toate neadevărurile ce se debitează pe socoteala noastră. Voi

pune în rândurile ce urmează toată puterea pentru a face ca toată lumea să cunoască adevărul, pentru ca nimeni să nu acuze în totală necunoștință de cauză“.

Versiunea Elenei-Magda Lupescu, descrisă de mama lui Carol, regina Maria, drept „chipul păcatului încoronat în șuvițe roșii“, despre rolul său în evenimentele care, în deceniul al treilea al secolului trecut, au zguduit din temelii Casa Regală a României poate fi rezumată într-o singură propoziție lacrimogenă: „Eu sunt femeia care îl iubește cu patimă pe Carol“. La rândul său, subiectul acestei adorații nemărginite explică faptul că a renunțat la tronul României din aceleași pricini sentimentale exacerbate la maximum: „Este esența vieții mele, este talismanul cel divin și în clipele de greutate este refugiul meu suprem. Această dragoste este așa încât nici nu pot concepe viața fără ea. Am o nevoie imperioasă de ea, clipă după clipă. Îmi este indispensabilă. E carne din carnea mea. Femeia asta îmi aduce o bucurie infinită“.

La o primă și superficială vedere, s-ar zice că România Mare cea abia întemeiată avea de a face cu un nou caz „Romeo și Julieta“. Doi îndrăgostiți nebuni de iubire, gata să sacrifice tot pe altarul pasiunii lor.

În realitate, situația era mult mai complicată, indiferent din ce parte ar fi fost privite lucrurile. Ambii protagoniști ai tulburătoarei povești de amor aveau un trecut extrem de alambicat, cu multe episoade controversate.

Dar exilul parizian nu era decât începutul unei epopei senzuale și, în același timp, politice, la scară națională chiar, cu dezvoltări ulterioare inimaginabile, de proporții. Lui însuși Shakespeare i-ar fi fost probabil destul de greu să întrevadă toate consecințele dramatice ale acestei „afaceri“...

Pe Carol l-a vrăjit părul roșu al Elenei, iar ea a fost impresionată de un gest copilăresc al principelui, care la prima întâlnire a hrănit-o cu o bomboană. Ea avea 9 ani, iar el 19. Așa a început povestea de amor dintre Elena și Carol, cu prilejul unei vizite făcute de copila Elena și tatăl ei la regina Elisabeta. „Pe vremea aceea eu aveam 9 ani, iar prințul Carol

19. Cum a intrat valetul cu bomboanele, prințul Carol i-a luat cutia din mână și întinzându-mi-o mi-a zis: Ai un păr foarte frumos. Voiam de mult să te cunosc. Brusca intervenție, ca și complimentul copilăresc erau caracteristice principelui. Complimentul său mi-a plăcut foarte mult, căci una dintre marile mele vanități a fost părul. Mi-a spus «mănâncă» atât de brusc și cu atâta energie, încât fără să mai spun ceva am luat o bomboană. Nu am apucat însă să mănânc bomboana și prințul Carol mi-a oferit o alta. De data aceasta am șovăit însă. Atunci, prințul Carol apucă o bomboană cu degetele sale și mi-o puse în gură“, a povestit Elena în amintirile sale publicate în perioada pariziană.

Ceea ce a urmat, peste ani, transcende această scenă idilică, plină de candoare.

Alertă maximă: nudurile Elenei Lupescu au apărut pe piață!

Biografia alternativă a unei curtezane profesioniste

„Prin 1938, serviciile secrete românești intrau în alertă maximă: la Paris ar fi existat niște fotografii cu Elena Lupescu nud. Exista pericolul ca aceste imagini să apară în presă, așa că agenții de la București au împânzit redacțiile și au plătit din greu pentru a pune mâna pe fotografii. Se pare că au reușit și amanta regală a evitat să apară în presă în fundul gol.“

Despre „Duduia“ roaibă a lui Carol al II-lea, cea mai bârfită femeie a secolului trecut, a existat suspiciunea că ar fi fost, înainte să-l cunoască pe rege, dacă nu prostituată de bordel, cel puțin damă de consumație pentru ofițeri. De unde a plecat totul? În 1925, Elena Lupescu se cuplase cu cineastul Tudor Posmantir, evreu din Brăila, care conducea o mică afacere cu filme porno și „albume de plasament“ (pe baza imaginilor etalate în ele, clienții simandicoși își puteau selecta parteneri cu totul speciale, care le erau livrate ulterior, împreună cu omagiile proxenetului). Și Elena Lupescu pozase în tinerețile ei pentru un astfel de album, fotografiile sale nud fiind mai târziu recuperate din străinătate cu sume importante. Unul dintre clienții lui Posmantir, în anii '20, era chiar prințul Carol, pe care îl însoțise într-o călătorie în jurul lumii și căruia îi plasa în mod curent femei.

La un moment dat, „Duduia“ (care în timpul Primului Război Mondial fusese căsătorită cu un locotenent de vânători de munte, Tămpeanu, de care însă divorțase după scurt timp) i-a fost plasată subtil prințului moștenitor de abilul Posmantir. Carol și Lupeasca s-au întâlnit ca din întâmplare, în 1925, exact într-o zi de 14 februarie, la premiera

peliculei *Nibelungii* de la cinematograful Fundației Culturale Regale. (O altă versiune susține că, înainte de a lua startul în cursa de autoturisme la care participa, o frumoasă doamnă a aruncat în mașina prințului moștenitor al tronului României un buchet de flori și i-a urât succes, zâmbindu-i și privindu-l provocator... Iar varianta Elenei Lupescu este diferită: „Poate că nici nu ne-am fi întâlnit, dacă nu s-ar fi întâmplat să luăm parte, atât eu, cât și prințul, la o recepție în casa unui atașat. Cum m-a văzut, prințul s-a apropiat de mine spunându-mi: «Aș dori mult să reluăm vechea noastră prietenie». L-am privit lung și văzându-l cât era de deprimat și cât părea de obosit, m-am înduioșat și nu i-am putut rezista. Și fără niciun gând, fără să-mi treacă prin minte că mi-l voi face prieten, i-am răspuns din tot sufletul: «Te aștept mâine în apartamentul meu». Și așa a început să de dezvolte în sufletul meu de femeie sentimente noi pentru băiatul sfios care la prima noastră întâlnire căuta să mă hrănească cu bomboane“.)

Carol, deși – după anularea căsătoriei cu Zizi (Ioana Maria Valentina) Lambrino din 1918-1919 – era căsătorit cu principesa Elena a Greciei (care-i dăruise și un copil, pe viitorul rege Mihai), era într-o permanentă căutare de aventuri erotice. Bănuț de priapism (afecțiune care face ca organul sexual masculin să rămână în erecție pentru lungi perioade fără a fi excitat în vreun fel), nu își găsea cu ușurință partenerii cele mai potrivite.

Constantin Argetoianu (om politic a cărui credibilitate nu poate fi pusă la îndoială – senator, „ministru de interne care a distrus mișcarea comunistă“, ministru de justiție, ministru de finanțe, prim-ministru) spune în memoriile sale că din punct de vedere al dotării sale anatomice, Carol era „un fenomen al naturii“. Dimensiunea falusului prințiar a traumatizat-o profund pe soția sa, Elena: „Intimii principesei Elena lăsa să se înțeleagă că motivul principal al fobiei acesteia pentru regalul ei soț era brutalitatea cu care o supunea, zi și noapte, în pat sau la repezeală pe un colț de canapea, îndatoririlor ei conjugale“. Tot Constantin Argetoianu nota că Alexandru Davila i-a povestit cum s-a

petrecut inițierea sexuală a lui Carol. Unchiul acestuia, regele Carol I, l-a rugat pe Alexandru Davila, directorul Teatrului Național, să găsească o damă de consumație pentru tânărul prinț când acesta avea 16 ani. Reacția femeii după noaptea petrecută cu Carol a fost cât se poate de explicită: „M-a omorât, nene Alecule!“ (De altfel, se spune că și prostituatele din Sărindar își luau tâlpășița, înfricoșate de renumele falic al lui Carol, atunci când acesta ieșea seara la agățat cu faimosul său Buick decapotabil, automobilul atent supravegheat și protejat de prefectul de poliție Gavrilă Marinescu, membru de bază al camarilei regale, cel care, de altfel, avea grijă să presare pe traseu fete „curate“, atent alese.)

Din cauza maladiei numite priapism, de care a suferit Carol, viața sa amoroasă a stat sub semnul unui apetit sexual anormal care l-a făcut, nu de puține ori, să ia decizii deloc demne pentru o față regală. Priapismul, boala foarte rară de care a suferit Carol al II-lea, consta într-o stare de erecție aproape permanentă, dureroasă, însoțită de un prurit insuportabil, de care bolnavul scăpa doar dacă dorința sexuală era satisfăcută. Denumirea bolii vine din mitologia greacă, de la zeul Priapus, pe care izvoarele istorice îl înfățișează având o erecție permanentă și un penis anormal de mare. Viața lui Carol al II-lea a stat sub semnul ciudatei maladii considerate nu o boală de natură sexuală, ci una a sângelui. Se spune că principele ar fi dobândit boala genetică ca urmare a unei dereglări genetice cauzate de încrucișările de secole ale familiei nobile din care provenea.

Tânărul Carol a fost sedus din prima clipă de mixul sofisticat de can-doare și perversiune pe care-l punea la bătaie Elena Lupescu. Aceasta „susținea conversații de excepție, era un ciudat amestec de femeie fatală, domnișoară și curtezană, era încăpățanată, dar bună la suflet, era elegantă... O femeie prea modernă pentru timpul său“... „Înalta Doamnă“, „Femeia Nefastă“, „Duduia“, „Lupeasca“, „Roaiba“ sunt doar câteva dintre apelativele sub care era desemnată în epocă și, chiar din această simplă enumerare, se vede cât de dificil era de fixat ea într-o formulă caracteriologică. Era o frumusețe neconvențională, unii nici nu prea o

considerau frumoasă! Elena – care-și mai zicea și „Magda“ sau, mai rar, „Duța“ – nu era înaltă, ci o minionă delicată, cam la 1,60 metri înălțime, cu pielea albă, ca de sidex, vag presărată cu pistrui (doar uneori, vara, după vreo escapadă la Techirghiol), părul blond-roșcat, cu multe oscilații de culoare după capriciile modei, ochii verzi de o mare intensitate, dar trăsături ale feței destul de convenționale. Chipul îi era însă luminat de o strălucire aparte, care o făcea imediat remarcată. Avea, cum se zice, acel „je-ne-sais-quoi“, care nu doar că poate scoate din anonim pe oricine, dar reușește să facă acea ființă inubliabilă...

„Antecedentele“ amoroase ale lui Carol: Zizi Lambrino

O biografie incredibilă pentru cel mai atipic rege al României, suveranul-playboy care a oscilat permanent între autoritarismul din viața publică și supunerea aproape masochistă din budoar, unde stăpână era numai metresa sa controversată, Elena Lupescu, cea înconjurată de o incredibilă camarilă, ahtiată după putere și bani.

Priapicul personaj, obsedat și de alte parteneri erotice, pe care i le procura însuși temutul șef al poliției, Gavrilă Marinescu, a renunțat de trei ori la tron sau la perspectiva acestuia, de două ori voluntar și a treia oară silit, ajungând să-și petreacă restul vieții într-un exil itinerant.

Dar oricâte greșeli va fi făcut, Carol al II-lea rămâne în istorie și cu calitățile sale, cele ale unui om sensibil la marea cultură (pe care a sponsorizat-o sistematic prin prestigioasa instituție a fundațiilor regale) și ale unui om vizionar, care a demarat sistematizarea centrului Bucureștiului.

Carol al II-lea (15 octombrie 1893 – 4 aprilie 1953) a fost regele României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940. Carol a fost primul născut al viitorului rege Ferdinand I al României și al soției sale, principesa Maria. După accederea la tron a părinților săi, a devenit *principelul moștenitor Carol al României*. După drama unchiului tatălui său, regele Carol I, care nu a putut avea moștenitori direcți, venirea sa pe lume a constituit mult așteptatul licăr de speranță a monarhiei române. În egală măsură, și promisiunea implicită a împăcării părinților săi, Ferdinand și Maria, care în mod evident nu se potriveau și formau un cuplu extrem de șubred, ceea ce-l îngrijora nespuse de Carol I. Dintru bun început, acesta, primul suveran al României moderne, a considerat că toți copiii nepotului și moștenitorului său aparțin în primul rând nu părinților lor, ci tinerei monarhii, care trebuia consolidată cu orice preț. De altfel,

pentru a sublinia ideea de continuitate a noii familii domnitoare, primul născut al lui Ferdinand și al Mariei a fost numit tot Carol, precum întemeietorul dinastiei. Principele Carol a fost primul viitor rege născut în România și botezat în ritul ortodox. A învățat românește de mic și a studiat istoria și geografia țării. Pasiunile lui se împărțeau între cărți și uniforma militară. A și urmat, de altfel, cursurile Academiei Militare de la Potsdam. Regina Maria își amintea despre fiul său cel mare: „Carol era adorat de ofițeri și de trupă și primea în dar un număr nesfârșit de mici uniforme din partea regimentelor. Când le îmbrăca umbra falnic de colo colo, comandând oști imaginare și imitând nemaipomenit de bine glasurile celor care comandau (...) într-însul dormea ascuns stăpânul (...) avea într-însul un tainic imbold de a domina, de a subjuga și de a impune restricții“. (www.familiaregala.ro)

Însă „speranța de viitor a Casei Regale“ s-a remarcat, în timpul Primului Război Mondial, prin dezertarea din armată și căsătoria ilegală cu Ioana Lambrino, ceea ce a avut drept urmare două renunțări la tron, neacceptate de tatăl său, regele Ferdinand.

Viața sentimentală a principelui Carol fost mai mult decât tumultuoasă și a debutat sub semnul unei grave incompatibilități cu statutul casei regale, care prevedea imposibilitatea unei căsătorii cu o româncă și obligativitatea unui mariaj cu o descendentă a uneia dintre casele regale europene. Practic, se repeta istoria tatălui său, Ferdinand, cu Elena Văcărescu! Ioana Maria Valentina Lambrino, cunoscută ca Zizi Lambrino (3 octombrie 1898, Roman – 27 martie 1953, Neuilly), a fost prima soție „morganatică“ a principelui Carol.

Descendentă a unei vechi familii aristocratice, Zizi era fiica generalului român Constantin Lambrino și a Euphrosinei Alcaz. În timpul Primului Război Mondial, Carol al II-lea, în uniformă de ofițer rus, a părăsit la 27 august/9 septembrie 1918 unitatea militară (aflată la Târgu Neamț), al cărei comandant era, și, patru zile mai târziu, a plecat la Odessa împreună cu Zizi Lambrino.